

מגילת אסתר

פרק-א

א ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהדו ועד-כּוּשׁ שבע
ועשרים ומאה מדינה: {ב} בימים ההם פשבת | המלך אחשורוש על
כסא מלכותו אשר בשושן הבירה: {ג} בשנת שלוש למלכו עשה
משתה לכל-שריו ועבדיו חיל | פרס ומזי הפרתמים ושרי המדינות
לפניו: {ד} בהראתו את-עשר כבוד מלכותו ואת-יקר תפארת גדולתו
ימים רבים שמונים ומאת יום: {ה} ובמלואת | הימים האלה עשה
המלך לכל-העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד-קטן משתה
שבעת ימים בחצר גנת ביתן המלך: {ו} חור | פרס ותכלת אחוז
בחבלי-בוץ וארגמן על-גלילי כסף ועמודי שש מטות | זהב וכסף על
רצפת בהט-ושש וזר וסחרת: {ז} והשקות בכלי זהב וכלים מכלים
שונים ונין מלכות רב כנד המלך: {ח} והשתנה כדת אין אגס פי-כו |
יסד המלך על כל-רב ביתו לעשות פרצון איש-ואיש: {ט} גם ושתי
המלכה עשתה משתה נשים בית המלכות אשר למלך אחשורוש: {י}
ביום השביעי פטוב לב-המלך בנין אמר למהומן בזתא תרבונא בגתא
ואבגתא זתר וכרפס שבעת הסריסים המשרתים את-פני המלך
אחשורוש: {יא} להביא את-ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות
להראות העמים והשרים את-יפלה פי-טובת מראה היא: {יב} ותמאן
המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר בנד הסריסים ויקצה המלך מאד
וחמתו בערה בו: {יג} ויאמר המלך לחכמים ידעי העתים פי-כו
דבר המלך לפני כל-ידעי דת ודיו: {יד} והקרב אליו פרשנא שתה
אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי | פרס ומזי ראל פני
המלך הישבים ראשנה במלכות: {טו} כדת מה-לעשות במלכה ושתי
על | אשר לא-עשתה את-מאמר המלך אחשורוש בנד הסריסים: {טז}

{טז} וַיֹּאמֶר (מומכן) מְמוּכָן לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים לֹא עַל-הַמֶּלֶךְ לְבַדּוֹ עֹתָהּ וְשָׂתִי הַמִּלְכָּה פִּי עַל-כָּל-הַשָּׂרִים וְעַל-כָּל-הָעַמִּים אֲשֶׁר בְּכָל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֲחִשְׁוֹרוּשׁ: {יז} כִּי-יֵצֵא דָבָר-הַמִּלְכָּה עַל-כָּל-הַנְּשִׂים לְהַבְּזוֹת בְּעֲלֵיהֶן בְּעֵינֵיהֶן בְּאֶמְרֵם הַמֶּלֶךְ אֲחִשְׁוֹרוּשׁ אֲמַר לְהֵבִיא אֶת-וְשָׂתִי הַמִּלְכָּה לִפְנֵי וְלֹא-בָּאָה: {יח} וְהַיּוֹם הַזֶּה תֵּאמְרָנָה | שָׂרוֹת פָּרֶס-וּמְדֵי אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אֶת-דְּבַר הַמִּלְכָּה לְכָל שָׂרֵי הַמֶּלֶךְ וְכַדֵּי בְּזִיוֹן וְקִצְפָּה: {יט} אִם-עַל-הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא דָבָר-מִלְכוּת מִלְּפָנָיו וְיִכְתֹּב בְּדַתִּי פָּרֶס-וּמְדֵי וְלֹא יַעֲבֹר אֲשֶׁר לֹא-תָבוֹא וְשָׂתִי לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ אֲחִשְׁוֹרוּשׁ וּמִלְכוּתָהּ יִתֵּן הַמֶּלֶךְ לְרַעוּתָהּ הַטּוֹבָה מִמֶּנָּה: {כ} וְנִשְׁמַע פֶּתַח הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר-יַעֲשֶׂה בְּכָל-מִלְכוּתוֹ כִּי רַבָּה הִיא וְכָל-הַנְּשִׂים יִתְּנוּ יָקָר לְבַעֲלֵיהֶן לְמַגְדֹּל וְעַד-קֶטָן: {כא} וַיִּיטֹב הַדְּבָר בְּעֵינֵי הַמֶּלֶךְ וְהַשָּׂרִים וַיַּעַשׂ הַמֶּלֶךְ כַּדְּבַר מְמוּכָן: {כב} וַיִּשְׁלַח סֹפְרִים אֶל-כָּל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אֶל-מְדִינָה וּמְדִינָה כִּכְתָבָהּ וְאֵל-עַם וְעַם פִּלְשׁוֹנָה לְהִזְנוֹת לְהִזְנוֹת כָּל-אִישׁ שְׂרָר בְּבֵיתוֹ וּמְדַבֵּר כַּלְשׁוֹן עַמּוֹ: (ס)

א-וייהי - וכאן פי איאם אל-אזדשירי הוא אל-אזדשירי אל-מתצלטין מן אל-הינד וחיתא אל- הבאש מיאה וסבעה ועשרין מדיניה. **בימים** - פי דאליך אל-איאם כי גילוס אל-מאליך אל-אזדשירי עלא כרסי צלטנתו אלדי פי שושן אל-קצר. **בשנת** - פי סנת אל-תאלתיה לתיצלטינו ציניע צ'יפיה לג'מיע ריאסא ועבידו עסכאר אל-עג'אם ואל-הינד אל-אכאביר וריאסא אל-מודין קודאמו. **בהראותו** - לס'אל-ארווא אילא דולית כראם צלטינתו ואילא אוקר פוכרית עוצ'מיתו איאם כתירין מייה ותמנין יום. **ובמלאת** - ופי כומאלית אל-איאם הדולי ציניע אל מאליך לג'מיע אל-קום אל-מווג'ודין פי שושן אל-קצר למן כיביר וחיתא זיגיר צ'יפיה סבעת איאם פי חוש ג'ואננית בסתאן אל-מאליך. **חור** - אבייך' אכצ'ר וסמווי מחבוך פי חבאל כיתאן וארג'וואן עלא ליווליב אל-פוצ'ה ועוואמיד אל-ריכאם תיכותיה דהב ופוצ'ה עלא רצפת בילאט וריכאם ומרמר ופיצוץ אל-מעדאן. **והשקות** - ואל-סקי פי אואני דהב וואואני מן אוואני מתגירין וכמר

אל-צלטניה כיתיר כי קודרית אל-מאליך. **והשתיה** - ואל-שיריב כל-ניצ'אם לים גאציב אין כידה אמר אל-מאלך עלא ג'מיע כיביר ביתו לייצנע כי רצ'א רג'ול ורג'ול. **גם** - איצ'א וושותי אל- צולטאניה צנעית צ'ייפית נסוואן בית אל-צלטניה אלדי ליל-מאליך אל-אזדשירי. **ביום** - פי יום אל-סאביע כי חיסין קלב אל-מאליך פיל כמר קאל למהומן בזתא חרבונא בגתא ואבגתא זתר וכרכס סבאע אל-טיוושייה אל-כאדימין אל הצ'רית אל-מאליך אל-אזדשירי. **להביא** - לי-יג'יב אילא וושותי אל-צלטאניה. קודם אל-מאלך פי תאג' אל-צ'לטאניה לי-ירווי אל- אומאם ואל-ריאסא אילא חוסניהא אין חוסנית אל-מנצ'אר היא. **ותמאן** - ומא ראדית אל- צולטאניה וושותי לי תיג'י פי אמר אל-מאליך אלדי פי יד אל-טיוושייה וצכאט אל-מאליך ג'דא וחומיתו שעלית פי. **ויאמר** - וקאל אל-מאליך ליל-עולמא עאריפין אל-אווקאת אין כידא אמר אל-מאלך קודם ג'מיע עאריפין סוניה וחופים. **והקרוב** - ואל-קריבין אליה כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן סבאע ריאסא אל-עג'אם ואל-היניד אל-נאצ'ירין הצ'רית אל-מאליך אל-ג'אליסין פיל-אוולניה פיל-צלטניה. **כדת** - כל-סוניה אש נצנע פיל צלטאניה וושותי עלא אלדי לם צנעית אילא קול אל מאליך אל-אזדשירי פי יד אל-טיוושייה. **ויאמר** - וקאל ממוכן קודם אל מאליך ואל-ריאסא לם עלא אל-מאליך ווחדו אתערווג'ית וושותי אל-צלטאניה אין עלא ג'מיע אל ריאסא ועלא ג'מיע אל-אומאם אלדי פי ג'מיע מודין אל-מאליך אל-אזדשירי. **פי** - אין יכרוג' אמר אל צולטאניה עלא ג'מיע אל-נסוואן לי-יבהדילו אג'וואזון פי הצ'ריתון פי-קולהון אל-מאליד אל-אזדשירי קאל לי יג'יב אילא וושותי אל-צלטאניה קודמו ולם איג'ית. **והיום** - ואל-יום האדה יקולו סיתאת אל-עג'אם ואל-הינד אלדי סמעו אילא אמר אקיצולטאניה לג'מיע ריאסא אל-מאליך וכפאיייה בהדליה וצכאט. **אם** - אין כאן עלא אל מאליך חיסין יכרוג' אמר אל-צלטניה מן קודמו וינכתיב פי סונית אל- עג'אם ואל-הינד ולם-יכאליף אלדי לם תיג'י וושותי קודם אל-מאליך אל-אזדשירי וצלטנתייה יעטי אל-מאליך לרפיקתהא אל-חוסניה אכתר מניהא. **ונשמע** - ואנסמע אמר אל-מאליך אלי יצנע פי ג'מיע צלטנתו אין כביריה היא וג'מיע אל-נסוואן יעטו עיזיה לאג'וואזהון למן כביר וחיתא זיג'יר. **וייטב** - וחיסין אל-אמר פי הצ'רית אל-מאליף ואל-ריאסא וציניע אל-מאליך כי כלאם ממוכן. **וישלח** - ובעת כותב אלא ג'מיע מודון אל-מאליך אילא מדיניה ומדיניה כי כותבהא ואילא קום וקום כי לגוויתו לי-יכון כל רג'ול מתרוויים פי-ביתו ומתכלים פי לעווית קומו.

פרק-ב

{א} אחר הדברים האלה פשד תמת המלך אתשורוש זכר את-ושתי ואת אשר-עשתה ואת אשר-נגזר עליה: {ב} ויאמרו נערי-המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה: {ג} ויפקד המלך פקידים בכל-מדינות מלכותו ויקבצו את-כל-נערה-בתולה טובת מראה אל-שושן הבירה אל-בית הנשים אל-גד הגא סריס המלך שמר הנשים ונתון תמרוקיהו: {ד} והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלך תחת ושתי וייטב הדבר בעיני המלך וינעש פו: (ס){ה} (*) איש יהודי הנה בשושן הבירה ושמו מרדכי בן יאיר בן-שמעי בן-קיש איש מינני: {ו} אשר הגלה מירושלים עם-הגלה אשר הגלתה עם וכנה מלך-יהודה אשר הגלה ובוכדנצר מלך בבל: {ז} ויהי אמן את-הדסה היא אסתר בת-דלו כי אין לה אב ואם והנערה יפת-תאר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת: {ח} ויהי בהשמע דבר-המלך ודתו ובהקבץ נערות רבות אל-שושן הבירה אל-גד הגי ותלקח אסתר אל-בית המלך אל-גד הגי שמר הנשים: {ט} ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבהל את-תמרוקיה ואת-מנומה לתת לה ואת שבע הנערות הראיות לתת-לה מבית המלך וישנה ואת-נערוותיה לטוב בית הנשים: {י} לא-הגידה אסתר את-עמה ואת-מולדתה כי מרדכי צנה עליה אשר לא-תגיד: {יא} ובכל-יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית-הנשים לדעת את-שלוש אסתר ומה-יעשה בה: {יב} ובהגיע תר נערה ונערה לבוא | אל-המלך אתשורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חדש פי פו ימלאו ימי מרוקיהו ששה חדשים בשמן המר וששה חדשים בפשמים ובתמרוקי הנשים: {יג} ובזה הנערה באה אל-המלך את-כל-אשר תאמר ונתן לה לבוא עמה מבית הנשים עד-בית

המלך: {יד} בערב | היא באה ובבקר היא שבה אל-בית הנשים שני אל-נד שעשגז סריס המלך שמר הפילגשים לא-תבוא עוד אל-המלך פי אמ-תפץ בה המלך ונקראה בשם: {טו} ובהגיע תר-אסתר בת-אביחיל דד מרדכי אשר לקח-לו לבת לבוא אל-המלך לא בקשה דבר פי אם את-אשר יאמר הגי סריס-המלך שמר הנשים ותהי אסתר נשאת חן בעיני כל-ראיה: {טז} ותלקח אסתר אל-המלך אחשורוש אל-בית מלכותו בתדש העשירי הוא-חדש טבת בשנת-שבע למלכותו: {יז} ויאהב המלך את-אסתר מכל-הנשים ותשא-חן ותסד לפניו מכל-הבתולות וישם פתר-מלכות בראשה וימליכה תחת ושתי: {יח} ויעש המלך משתה גדול לכל-שוריו ועבדיו את משתה אסתר והנחה למדינות עשה ויתן משאת פני המלך: {יט} ובהקבץ בתולות שגית ומרדכי ישב בשער-המלך: {כ} אין אסתר מגדת מולדתה ואת-עמה כאשר צוה עליה מרדכי ואת-מאמר מרדכי אסתר עשה כאשר היתה באמנה אתו: (ס) {כא} בימים ההם ומרדכי ישב בשער-המלך קצר בגתו ותירש שני-סריסי המלך משמרי הסף ויבקשו לשלח יד במלך אחשורש: {כב} וינדע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי: {כג} ויבקש הדבר וימצא ויתלו שניהם על-עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך: (ס)

ב- אחר - בעד אל-כלאם הדולי למ אל-הדיית המיית אל-מאליך אל-אזדשירי דכאר אילא וושתי ואילא אלדי צנעית ואילא אלדי-אנחכם עליהא. ויאמרו - וקאלו גולמאן אל-מאליך קודאמו יפתשו ליל-מאליף צבאיה בוכרייאת חוסנאת אל-מנצ'אר. ויפקד - ויווכיל אל-מאליך וויכלא פי ג'מיע מודין צלטנתו ויג'מעו אילא ג'מיע צבייה בוכרייה חוסנית אל-מנצ'אר אילא שושן אל-קצר אילא ביק אל-נסוואן אילא יד הגא טיוואשי אל מאליך חאפיץ' אל נסוואן ותנעטי עדלתהון. והנערה - ואל-צבייה אלדי תחסאן פי חצ'רית אל-מאליך תתצלטאן עוויץ' וושתי וחיסין אל-כלאם פי חצ'רית אל-מאליך וציניע כידה. איש - רג'ול יהודי כאן פי שושן אל-קצר ואסמו מרדכי אבן-יאיר

אבן-שמעי אבן-קיש רג'ול מן סבט בנימין. **אשר** - אלדי אתשתת מן דאר-אל-סלאם מע אל-תשתיתיה אלדי אתשתתית מע יכניה מאל'יך יהודה אלדי שתת נבוכדנצאר מאל'יך בגדאד. **ויהי** - וכאן מירבי אילא אסתר אלדי אתשבהית אלא עיריק אל-אסיה היא אסתר בנית עמו אין ליס ליהא אב ואם ואל צבייה חוסנית אל-צורה וחוסנית אל-מנצ'ר ופי מות אבוהא ואמיהא אכדהא מרדכי אילו ליל בנית. **ויהי** - וכאן לדי אנסמע אמר אל-מאל'יך וסוניתו ופי תיג'ומוע ציבאייה כיתאר אילא שושן אל-קצר אילא יד הגי ואתכדית אסתר אילא בית אל-מאל'יך אילא יד הגי האפיץ' אל נסוואן. **ותיטב** - וחוסנית אל- צבייה פי חצ'ריתו ורפעית פצ'ל קודמו ואסתעג'ל אילא עדליתהא ואילא ביכשישהא לי-יעטי ליהא ואילא סבע אל-אג'וואר אל-לאייקאת לי-יעטי ליהא מן בית אל-מאל'יך וגיירהא ואילא אג'ווארהא ליל-חיסין בית אל-נסוואן. **לא** - למ כברית אסתר אילא קומהא ואילא מוולדתיהא אין מרדכי ווצא עליהא אלדי למ תיכביר. ובכל - ופי כל-יום ויום מרדכי מתמצ'י קודאם חוש בית אל-נסוואן לי-יער'יף אילא סלאם אסתר ואיש ינצניע פיהא. **ובהגיע** - ופי אוצול וקת צבייה וצבייה לי-תיג'י אילא אל-מאל'יך אל-אזדשירי מן חיד יכון ליהא כי סינית אל-נסוואן אטנעש שהר אין כידא יכמלו אייאם עדלתהון סית אשהור פי זית אל מיסד' וסית אשהור פיל אטייאב ופי עדלית אל-נסוואן. **ובהז** - ופי האדה אל-צבייה ג'אייה אילא אל-מאל'יך אילא כל אלדי תיקול ינעטי ליהא ליג'י מעהא מן בית אל-נסוואן חיתא בית אל-מאל'יך. **בערב** - פיל-מסא היא ג'אייה ופיל-צבאח היא ראג'עא אילא בית אל-נסוואן תאני מרה אילא יד שעשגז טוואשי אל-מאל'יך האפיץ' אל-סיריאת למ תיג'י עאד אלא אל-מאל'יך אין כאן ראגב פיהא אל-מאל'יך ותיתסמא פיל-איסים. **ובהגיע** - ופי אוצול ווקת אסתר בנית אביחיל עם מרדכי אלדי אכד לו ליל בנית לי תיג'י אילא אל-מאל'יך למ טלבת שאי לאכין אילא אלדי יקול הגי טוואשי אל-מאל'יך האפיץ' אל-נסוואן וכאנית אסתר וואג'דה חץ' פי חצ'רית כל נאצ'רינהא. **ותלקח** - ואתכדית אסתר אילא אל-מאל'יך אל-אזדשירי אילא בית צלטנתו פי שהר אל-עאשר הוא שהר טבת פי סנת אל-סבעא לצלטנתו. **ויאהב** - וחב אל-מאל'יך אילא אסתר מן כל-אל-נסוואן ווג'דית חץ' ופצ'ל קודמו מן ג'מיע אל-בכרייאת וג'על תאג' אל- צ'לטניה פי ראסהא וצ'לטנה עוואד וושת. **ויעש** - וציניע אל-מאל'יך צ'יפיה עצימיה לג'מיע ריאסא ועבידו אילא צ'יפית אסתר וראחא ליל-מודין ציניע ועטא הדאיה כקודרית אל-מאל'יך. **ובהקבץ** - ופי תג'ומוע בוכרייאת תאני מרה ומרדכי ג'אליס פי באב אל-מאל'יך. **איך** - ליס אסתר מיכביריה מוולדתיהא ואילא קומהא כאלדי ווצא עליהא מרדכי ואילא קול מרדכי אסתר צאנעה כאלדי כאנת מירבייה ענדו. **בימים** - פי דאל'יך אל-איאם ומרדכי ג'אליס פי באב אל מאל'יך גצ'ב בגתן ותרש תינין טוואשית אל-מאל'יך האפיץ' אל-טאץ ופתשו לי-ימידו

יד פיל מליך אל-אזדשירי. ויודע - ואנערף אל- כאלם למרדכי וכבר לאסתר אל-צלטאניה וקאלית אסתר ליל-מאליך פי אסים מרדכי. ויבקש - ואתפתש אל-אמר ואנווג'ד ואנצלבו תינינהון עלא אל-כאזוק ואנכתב פי כותאב אימור אל-זמאן קודם אל-מאליך.

פרק-ג

{א} אחר | הדברים האלה גדל המלך אחשורוש את-המן בן-המדתא האגגי וינשאהו וישם את-פסאו מעל כל-השרים אשר אתו: {ב} וכל-עבדי המלך אשר-בשער המלך פרעים ומשתחויים להמן פי-כן צוה-לו המלך ומרדכי לא יכרע ולא ישתחווה: {ג} ויאמרו עבדי המלך אשר-בשער המלך למרדכי מדוע אתה עובר את מצות המלך: {ד} ויהי (באמרם) כאמרם אליו יום ויום ולא שמע אליהם ויגידו להמן לראות היעמדו דברי מרדכי פי-הגיד להם אשר-הוא יהודי: {ה} וירא המן כי-אין מרדכי כרע ומשתחווה לו וימלא המן חמה: {ו} ויבז בעיניו לשלח יד במרדכי לבדו פי-הגידו לו את-עם מרדכי ויבקש המן להשמיד את-כל-היהודים אשר בכל-מלכות אחשורוש עם מרדכי: {ז} בתדש הראשון הוא-תדש ניסן בשנת שתיים עשרה למלך אחשורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן מיום | ליום ומתדש לתדש שנים-עשר הוא-תדש אדר: {ח} ויאמר המן למלך אחשורוש ישנו עם-אחד מפזר ומפרד בין העמים בכל מדינות מלכותך ודתיהם שנות מכל-עם ואת-דתי המלך אינם עשים ולמלך אין-שנה להניחם: {ט} אם-על-המלך טוב יפתב לאבדם ועשרת אלפים כפר-כסף אשקול על-ידי עשי המלאכה להביא אל-גנזי המלך: {י} ויסר המלך את-טבעתו מעל ידו ויתנה להמן בן-המדתא האגגי צרר היהודים: {יא} ויאמר המלך להמן הפסך נתון לך והעם לעשות בו פטוב בעיניך: {יב} ויקראו ספרי המלך בתדש הראשון בשלושה עשר יום בו יפתב ככל-אשר-צוה המן אל אחשורפני-המלך ואל-הפחות אשר | על-מדינה ומדינה ואל-שרי עם ועם מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם פלשונו בשם המלך אחשורוש נכתב ונחתם בטבעת המלך: {יג} ונשלוח

ספרים ביד הרצים אל-כל-מדינות המלך להשמיד להרג ולאבד את-כל-היהודים מנער ועד-זקן טף ונשים ביום אחד בשלושה עשר לחדש שנים-עשר הוא-חדש אדר ושללם לבוז: {יד} פתשגו הפתב להנתן דת בכל-מדינה ומדינה גלוי לכל-העמים להנות עתדים ליום הזה: {טו} הרצים יצאו דחופים בדבר המלך והדת נתנה בשושן הביירה והמלך והמן ישבו לשמות והעיר שושן נבוכה: (ס)

ג- אחר - בעד אל-כאלים הדולי עצ'אם אל-מאליף אל-אזדשירי אילא המן בן המדתא אל-נצראני ושרפו וג'על אילא כורסי מן עלא ג'מיע אל-ריאסא אלדי אילו. **וכל** - וג'מיע עביד אל-מאליך אלדי פי באב אל-מאליך ראכיעין וסאג'ידין להמן אין כידה ווצא ענו אל-מאליך ומרדכי לם יכרע ולם יסג'וד. **ויאמרו** - וקאלו עביד אל מאליך אלדי פי באב אל מאליך למרדכי אליש אנתא מכאלף אילא וויצית אל מאליך. **ויהי** - וכאן פי קולהון כי קולהון אליה יום ויום ולם סימע אליהון וכברו להמן לי ינצ'ירו אין כאן יתבתו כלאם מרדכי אין כבאר ליהון אלדי הוא יהודי. **וירא** - ונצ'ר המן אין ליס מרדכי ראכיע וסאג'יד אליה ואתמלא המן חומייה. **ויבז** - ואתבהדל פי חצ'ריתו לי ימיד יד פי מרדכי ווהדו אין כברו אילו אילא קום מרדכי ופתאש המן לי יפני אילא ג'מיע אל-יהוד אלדי פי ג'מיע צלטנית אל אזדשירי קום מרדכי. **בחדש** - פי שהר אל-אולאני הוא שהר ניסן פי סנית תינעשאר ליל-מאליך אל-אזדשירי רמא סהם הוא אל-קורעא קודם המן מן יום ליום ומן שהר לשהר אל-תינעשאר הוא שהר אדר. **ויאמר** - וקאל המן ליל-מאליך אל-אזדשירי מווג'וד קום ואחד מיפרפק ומיפרפד בין אל-אומם פי ג'מיע מודין צלטנתך וסנתהון מיגייריה מן ג'מיע אל-קום ואילא סנית אל מאליך ליסון צאניעין וליל-מאליך ליס לאייק לי-יכליהון. **אם** - אם אנכאן עלא אל-מאליך חיסין ינכיתיב לי יהלכהון ועשרת- אלף קנטאר פיצ'ה אווזין עלא ידין צאניעין אל צנעא לי אג'יב אילא מיכאזין אל-מאליך. **ויסד** - וזוואל אל-מאליך אילא כאתמו מן עלא ידו ועטאהא להמן אבן המדתא אל-נצראני מיצ'אייק אל- יהוד. **ויאמר** - וקאל אל-מאליך להמן אל-פוצ'ה ייכון אילך ואל-קום לי תצנע פי כל-חיסין פי חצ'ריתך. **ויקראו** - ואתנדו כאתיבין אל-מאליך פי שהר אל-אולאני פי אתלטעשר יום פי ואנכתב כי ג'מיע אלדי ווצא המן אילא וויזאראת אל-מאליך ואילא אל-פשוואת אלדי עלא מדיניה ומדיניה ואילא ריאסא קום וקום מדיניה ומדיניה כי כותאבהא וקום וקום' כי ליגווייתו פי אסים אל-מאליך אל-אזדשירי אנכתב ואנכתם פי כאודים אל-מאליך. **ונשלוח** - ואנבעת כותיב פי יד אל סועא אילא ג'מיע מודין אל-מאליך לי-יפני ולי-יקתול ולי- יהליך אילא ג'מיע אל-יהוד מן זעיר וחיתא כיביר טיפיל ונסדואן פי יום וואחד פי אתלטעשר לשהר תינעשאר הוא

שהר אדר וסלבהון ליל נהביה. פתשגך - נסכית אל-כותאב ליינתעטי סיניה פי ג'מיע מדיניה ומדיניה מכשוף לג'מיע אל-אומאם לי יכונו מוועודין ליל יום האדה. הרצים - אל-סועא כרג'ו מדפועין פי אמר אל-מאליך ואל סיניה אנעטאת פי שושן אל-קצר ואל-מאליך והמן ג'לסו לי-ישרבו וקריית שושן האייריה.

פרק ד

{א} ומרדכי ידע את-פל-אשר נעשה ויקרע מרדכי את-בגדיו וילבש שק ואפר ויצא בתוך העיר ויזעק זעקה גדלה ומרה: {ב} ויבוא עד לפני שער-המלך כי אין לבוא אל-שער המלך בלבוש שק: {ג} ובכל-מדינה ומדינה מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע אבל גדול ליהודים וצום ובכי ומספד שק ואפר יצע לרבים: {ד} (ותבואינה) ותבואנה נערות אסתר וסריסיה ונגידו לה ותתחלתל המלכה מאד ותשלח בגדים להלביש את-מרדכי ולהסיר שקו מעליו ולא קבל: {ה} ותקרא אסתר להתך מסריסי המלך אשר העמיד לפניה ותצוהו על-מרדכי לדעת מה-זה ועל-מה-זה: {ו} ויצא התך אל-מרדכי אל-רחוב העיר אשר לפני שער-המלך: {ז} ונגד-לו מרדכי את פל-אשר קרהו ואת | פרשת הפסוק אשר אמר המן לשקול על-גנני המלך (ביהודיים) ביהודים לאבדם: {ח} ואת-פתשגן כתב-הדת אשר-נתן בשושן להשמידם נתן לו להראות את-אסתר ולהגיד לה ולצוות עליה לבוא אל-המלך להתחנן-לו ולבקש מלפניו על-עמה: {ט} ויבוא התך ונגד לאסתר את דברי מרדכי: {י} ותאמר אסתר להתך ותצוהו אל-מרדכי: {יא} פל-עבדי המלך ועם-מדינות המלך יודעים אשר פל-איש ואשה אשר יבוא אל-המלך אל-הקצר הפנימית אשר לא-יקרא אחת דתו להמית לבד מאשר יושיט-לו המלך את-שרביט הזהב וחייה ואני לא נקראתלי לבוא אל-המלך זה שלושים יום: {יב} ונגידו למרדכי את דברי אסתר: {יג} ויאמר מרדכי להשיב אל-אסתר אל-תדמי בנפשך להמלט בית-המלך מפל-היהודים: {יד} פי אם-התרחש תחרישי בעת הזאת רוח והצללה

יַעֲמֹד לַיהוּדִים מִמְקוֹם אַחֵר וְאֶת וּבֵית-אֲבִיךָ תֹאבְדוּ וּמִי יוֹדֵעַ אִם-לַעֲתָת
כְּזֹאת הִגַּעַתָּ לַמַּלְכוּת: {טו} וְתֹאמֶר אֶסְתֵּר לְהַשִּׁיב אֶל-מַרְדֳּכָי: {טז} לֵךְ
כְּנוֹס אֶת-כָּל-הַיְהוּדִים הַנִּמְצָאִים בְּשׁוֹשָׁן וְצִוּמוּ עָלַי וְאֶל-תֹּאכְלוּ
וְאֶל-תִּשְׁתּוּ שְׁלֹשַׁת יָמִים לַיְלָה וַיּוֹם גַּם-אֲנִי וְנִעַרְתִּי אֲצִוּם כֵּן וּבְכֵן אָבוּא
אֶל-הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר לֹא-כָדַת וְכֹאֲשֶׁר אֲבָדְתִי אֲבָדְתִי: {יז} וַיַּעֲבֹר מַרְדֳּכָי
וַיַּעַשׂ כְּכֹל אֲשֶׁר-צִוְתָהּ עָלָיו אֶסְתֵּר:

ד - ומרדכי - ומרדכי עיריף אילא כל-אלדי אנצנע ושק מרדכי אילא אתיאו וליביס
כיש ורימד וכרג' פי מאבין אל-קרייה וזעק זעקה עצימיה ומרה. **ויבוא** - ואיג'א חיתא
קודאם באב אל-מאליף אין לים ליג'י אילא באב אל-מאליך פי לבס כיש. **ובכל** - ופי
ג'מיע מדיניה ומדיניה מכאן אלדי אמר אל-מאליך וסיניתו וואציל חזיון עצי'ם ליל-יהוד
וצום וביכא וניווה כיש ורימד ינפריש ליל-כיתרין. **ותבואנה** - ואיג'ו ציבייה אסתר
וטיוושהא וכברו ליהא ואנג'עזת אל-צלטאניה ג'ודה ובעתית אתיאב ליי-תילביס אילא
מרדכי וליזוויל כישו מן עליה ולם קיביל. **ותקרא** - ונאדית אסתר להתך מן טיוושת
אל-מאליף אלדי ווקאף קודמהא ווצתו עלא מרדכי ליי-תעריף איש האדה ועלא איש
האדה. **ויצא** - וכרג' התך אילא מרדכי אילא ווסעית אל קרייה אלדי קודם באב
אל-מאליך. **ויגד** - וכבר אילו מרדכי אילא כל אלדי צצ'אפו ואילא נסכית אל-פוצ'ה
אלדי קאל המן לי יוויזין עלא מיכאזין אל-מאליך פיל יהוד ליי-הלכהון. **ואת** - ואילא
נסכית כותאב אל סיניה אלדי אנעטא פי שושן לי יהלכון עטא אילו ליי-ירווי אילא אסתר
ולי יכביר ליהא ולי-יווצי עליהא לי תיג'י אילא אל-מאליף ליי-תתכדע אילו ולי-תיפתיש
מן קודמו על קומהא. **ויבא** - ואיג'א התך וכבר לאסתר אילא כלאם מרדכי. ותאמר -
וקאלית אסתר להתך ווצתו עלא מרדכי. **כל** - ג'מיע עביד אל-מאליך וקום מודין
אל-מאליך עריפין אלדי כל רג'ול ואמרה אלדי יג'י אילא אל-מאליך אילא חוש
אל-ג'ווניה אלדי לם יתנאדה ווהדיה סיניתו ליל קתל מן גיר מא אלדי ימיד אילו
אל-מאליך אילא קצ'יב אל-דהב ויעיש ואנא לם אתנדית לי אג'י אילא אל-מאליך האדה
תלאתינ יום. **ויגידו** - וכברו למרדכי אילא כלאם אסתר. **ויאמר** - וקאל מרדכי
לי-יג'אוויב אילא אסתר לא תיכמיני פי נפסיך לי תיכליצי בית אל-מאליך מן ג'מיע אל
יהוד. **כי** - אין כאן סכית תסכית פל ווקת האדה ווסעא ותיכליציא יקאף ליל יהוד מן
מכאן אכיר ואנתי ובית אבוכי תהלכו ומן יעריף אין כאן ליל ווקת האדה ווצלתי ליל

צלטנניה. ותאמר - וקאלית אסתר לי תירגייע אילא מרדכי. לך - אמצי אנימע אילא ג'מיע אל'יהוד אל' מווג'ודין פי שושן וצומו עלאי ולא תאכילו ולא תשרבו תילאת אייאם ליל וניהאר איצ'א אנא ואג'וארי אצום כידה ופי כידה אג'י אילא אל-מאליך אלדי לם כל-סיניה וכאלדי היליכית היליכית. ויעבר - וזאל מרדכי וציניע כי ג'מיע אלדי ווצאת עליה אסתר.

פרק-ה

{א} ויהי | ביום השלישי ותלבש אסתר מלכות ותעמד בחצר בית-המלך הפנימית נכח בית המלך והמלך יושב על-כסא מלכותו בבית המלכות נכח פתח הבית: {ב} ויהי כראות המלך את-אסתר המלכה עומדת בחצר נשאה חן בעיניו ויושט המלך לאסתר את-שרביט הזהב אשר בידו ותקרב אסתר ותגע בראש השרביט: {ג} ויאמר לה המלך מה-לך אסתר המלכה ומה-בקשתך עד-חצי המלכות וינתן לך: {ד} ותאמר אסתר אם-על-המלך טוב יבוא המלך והמן היום אל-המשתה אשר-עשיתי לו: {ה} ויאמר המלך מהרו את-המן לעשות את-דבר אסתר ויבא המלך והמן אל-המשתה אשר-עשתה אסתר: {ו} ויאמר המלך לאסתר במשתה הזו מה-שאלתך וינתן לך ומה-בקשתך עד-חצי המלכות ותעש: {ז} ותען אסתר ותאמר שאלתי ובקשתי: {ח} אם-מצאתי חן בעיני המלך ואם-על-המלך טוב לתת את-שאלתי ולעשות את-בקשתי יבוא המלך והמן אל-המשתה אשר אעשה להם ומחר אעשה כדבר המלך: {ט} ויצא המן ביום ההוא שמח וטוב לב וכראות המן את-מרדכי בשער המלך ולא-קם ולא-גע ממנו וימלא המן על-מרדכי חמה: {י} ויתאפק המן ויבוא אל-ביתו וישלח ויבא את-אהביו ואת-זרש אשתו: {יא} ויספר להם המן את-כבוד עשרו ורב בנניו ואת כל-אשר גדלו המלך ואת אשר נשאו על-השמים ועבדי המלך: {יב} ויאמר המן אף לא-הביאה אסתר המלכה עם-המלך אל-המשתה

אֲשֶׁר-עָשְׂתָהּ פִּי אִם-אוֹתִי וְגַם-לְמַחֵר אֲנִי קָרוֹא-לָהּ עִם-הַמְּלֶךְ: {יג} וְכָל-זֶה אֵינְנוּ שׂוֹה לִי בְּכָל-עֵת אֲשֶׁר אֲנִי רֹאֶה אֶת-מְרַדְּכֵי הַיְהוּדִי יוֹשֵׁב בְּשַׁעַר הַמְּלֶךְ: {יד} נְתַאמֵּר לוֹ זָרֵשׁ אִשְׁתּוֹ וְכָל-אֲהָבָיו יַעֲשׂוּ-עִץ גְּבֵה חֲמִשִּׁים אַמָּה וּבִבְקָר | אָמַר לְמֶלֶךְ וַיִּתְּלוּ אֶת-מְרַדְּכֵי עַלְיוֹ וּבֵא-עִם-הַמְּלֶךְ אֶל-הַמִּשְׁתָּה שְׂמֵחַ וַיִּטֵּב הַדְּבָר לִפְנֵי הַמֶּן וַיַּעַשׂ הָעֵץ: (ס)

ה' ויהי - וכאן פי יום אל-תאלית ולבסית אסתר לביס אל-צלטניה ווקפית פי חוש בית אל-מאלך ואל-מאליך ג'אליס עלא כורסי צלטנתו פי בית אל-צלטניה קיבל באב אל-בית. ויהי - וכאן כי נצ'ור אל-מאליף אילא אסתר אל-צלטאניה ווקופיה פיל-חוש ווג'דית חץ' פי חצריתו ומד אל- מאליף לאסתר אילא קציב אל-דהב אלדי פי ידו וקרביט אסתר ונדקית פי ראץ אל-קצי'יב. ויאמר - וקאל ליהא אל-מאליך איש ליכי אסתר אל-צלטאניה ואיש טלביתיף חיתא ניץ אל-צלטניה וינעיטי ליכי. ותאמר - וקאלית אסתר אין כאן עלא אל-מאליך חיסין יג'י אל מאליך והמן אל יום אילא אל צ'יפיה אלדי ציניעית אילו. ויאמר - וקאל אל-מאליך אסתעג'ילו אילא המן לי יצנע אילא כלאם אסתר ואיג'א אל-מאליך והמן אילא אל צ'יפיה אלדי צנעית אסתר. ויאמר - וקאל אל-מאליך לאסתר פי צ'יפית אל-כמר אש סואליך וינעיטי ליכי ואיש טלביתיך חיתא ניץ אל-צלטניה ותציניע. ותען - וגוובית אסתר וקאלית סואלי וטלביתי. אם - אין כאן ווג'דית האץ' פי חצרית אל-מאליך ואין כאן עלא אל מאליך חיסין לי יעטי אילא סואלי ולי יצנע אילא טלביתי יג'י אל-מאליך והמן אילא אל צ'יפיה אלדי אצנע ליהון וגאדה אצנע כי כלאם אל- מאליך. ויצא - וכרג' המן פי דאליך אל-יום פרחאן וחסין אל-קלב וכי נצ'ר המן אילא מרדכי פי באב אל-מאליך ולם קם ולם ארתג' מינו ואמתלא המן עלא מרדכי הומייה. ויתאפק - ואתקווא המן ואיג'א אילא ביתו ובעת וג'אב אילא מיחובינו ואילא זרש זושתו. ויספר - וחכא ליהון המן אילא כראם דולתו וכיתתית בנינו ואילא ג'מיע אלדי עוצ'מו אל-מאליך ואילא אלדי שרפו עלא אל-ריאסא ועביד אל-מאליך. ויאמר - וקאל המן איצ'א לם ג'אבית אסתר אל- צולאניה מע אל-מאליך אילא אל צ'יפיה אלדי צנעית סיוא אילי א'ציא לגדה אנא מעזום ענדיהא מע אל-מאליך. וכל - וכל האדה ליסו לאייק אילי פי-כל ווקת אלדי אנא נאצ'ר אילא מרדכי אל- יהודי ג'אליס פי באב אל-מאליך. ותאמר - וקאלית אילי זרש זושתו וכל-מחיבינו יצנעו כאזוק עאלי כמסין צ'רע ופיל-צבאח קול ליל-מאליך ייצלבו אילא מרדכי עליה ואדכול מע אל-מאליך ליל-צ'יפיה פרחאן וחסין אל-כלאם קודם המן וציניע אל-כאזוק.

פרק-ו

{א} (*) בלילה שהוא נדדה שנת המלך ויאמר להביא את-ספר הזכרונות דברי הימים ויהיו נקראים לפני המלך: {ב} וימצא כתוב אשר הגיד מרדכי על-בגתנא ות'רש שגיל סריסי המלך משמרי הסף אשר בקשו לשלח יד במלך אחשורוש: {ג} ויאמר המלך מה-נעשה יקר וגדולה למרדכי על-זה ויאמרו נערי המלך משרתיו לא-נעשה עמו דבר: {ד} ויאמר המלך מי בחצר והמן ב'א לחצר בית-המלך התיצו'נה לאמר למלך לתלות את-מרדכי על-העץ אשר-הכין לו: {ה} ויאמרו נערי המלך אליו הנה המן עמד בחצר ויאמר המלך יבוא: {ו} ויבוא המן ויאמר לו המלך מה-לעשות באיש אשר המלך חפץ ביקרו ויאמר המן בלבו למי יחפץ המלך לעשות יקר יותר ממני: {ז} ויאמר המן אל-המלך איש אשר המלך חפץ ביקרו: {ח} וביאו לבוש מלכות אשר לבש-בו המלך וסוס אשר רכב עליו המלך ואשר נתן פתח מלכות בראשו: {ט} ונתון הלבוש והסוס על-יד-איש משרי המלך הפרתמים והלבישו את-האיש אשר המלך חפץ ביקרו והרפיבהו על-הסוס ברחוב העיר וקראו לפניו פכה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: {י} ויאמר המלך להמן מהר קח את-הלבוש ואת-הסוס כאשר דברת ונעשה-כן למרדכי היהודי היושב בשער המלך אל-תפל דבר מפל אשר דברת: {יא} ויקח המן את-הלבוש ואת-הסוס וילבש את-מרדכי וירפיבהו ברחוב העיר ויקרא לפניו פכה יעשה לאיש אשר המלך חפץ ביקרו: {יב} וישב מרדכי אל-שער המלך והמן נדתה אל-ביתו אבל וחסוי ראש: {יג} ויספר המן לת'רש אשתו ולכל-אהביו את כל-אשר קרהו ויאמרו לו חכמיו וז'רש אשתו אם מנרע היהודים מרדכי אשר החלות לנפל לפניו לא-תוכל לו כי-נפול תפול לפניו: {יד} עודם מדברים עמו וסריסי המלך הגיעו ויבהלו להביא את-המן אל-המשתה אשר-עשתה אסתר:

ר" **בלילה** - פי דאליך אל-ליליה טארית נומית אל-מאליך וקאל לי יג'יב אילא כותאב אל- דוכראנאט אימור אל-זמאן ויכוננו מקריין קודם אל-מאליך. **וימצא** - ואנווג'ד מכתוב אלדי כבאר מרדכי עלא בגתנא ותרש תינין טיווישית אל-מאליך מן חאפיצ'ין אל-טאץ אלדי פתשו לי-ימידו יד פל מאליך אל-אזדשירי. **ויאמר** - וקאל אל-מאליך איש אנצנע אווקר ועוצ'מייח למרדכי עלא האדה וקאלו גולמאן אל-מאליך כודאמו לם אנצנע מעו שאי. **ויאמר** - וקאל אל-מאליך מינו פיל-חוש והמן איג'א אילא-חוש בית אל-מאליך אל-בראנייה לי- יקול ליל-מאליך לי-יצלוב אילא מרדכי עלא אל כאזוק אלדי אוועד אילו. **ויאמרו** - וקאלו גולמאן אל-מאליך אליה הוודה המן וואקיף פיל-חוש וקאל אל-מאליך יג'י. **ויבא** - ואיג'א המן וקאל אילו אל-מאליך איש ינציניע ליל-רג'ול אלדי אל-מאליך ראגב פי אווקארו וקאל המן פי קלבו למן ירגב אל-מאליך לי-יצנע אווקר אכתר מיני. **ויאמר** - וקאל המן ליל- מאליך רג'ול אלדי אל-מאליך ירגב פי אווקארו. **יביאו** - יג'יבו ליבם אל-צלטניה אלדי ליבים אל מאליך וכיל אלדי ריכיב עליה אל-מאליך ואלדי אנג'על תאג' אל-צלטניה פי ראסו. **ובתוך** - וינג'יעיל אל-ליביס ואל-כיל עלא יד רג'ול מן ריאסא אל-מאליך אל-אכאביר וילביסו אילא אל-רג'ול אלדי אל-מאליך ראגב בכראמו וירכיבו עלא אל- כיל פי ווסעית אל-קרייה וינאדו קודמו כידא ינציניע ליל-רג'ול אלדי אל-מאליך ראציי פי עיזיתו. **ויאמר** - וקאל אל-מאליך להמן אסתעג'יל כוד אל-ליביס ואילא אל-כיל כאלדי כלמת ואצנע כידה למרדכי אל-יהודי אל-ג'אליס פי באב אל-מאליך לא תינקיץ שאי מן כל אלדי כלמית. **ויקה** - ואכד המן אילא אל ליביס ואילא אל-כיל ולבס אילא מרדכי ורכבו פי ווסעית אל-קרייה ונאדה קודמו כידה ינציניע ליל-רג'ול אלדי אל-מאליך ראגב פי אווקארו. **וישב** - וריג'יע מרדכי אילא באב אל-מאליך והמן אנדפע אילא ביתו הזין ומכשוף אל-ראס. **ויספר** - וחכא המן לזרש זושטו ולג'מיע מחיבינו אילא כל-אלדי צציפו וקאלו אילו עולמא וזרש זושטו אין כאן מן נסל אל-יהוד מרדכי אלדי בידיט לי תיקע קודמו לם תיטיק אילו אין ווקע תיקע קודמו. **עודם** - עאדון מיכלימין מעו וטוושית אל-מאליך ווצלו ודהשו לי יג'יבו אילא המן אילא אל-צ'ייפיה אלדי צנעית אסתר.

פרק-ז

{א} ויבא המלך והמן לשתות עם-אסתר המלכה: {ב} ויאמר המלך לאסתר גם ביום השני במשתה הזין מה-שאלתך אסתר המלכה ותנתן לך ומה-בקשתך עד-תצוי המלכות ותעשי: {ג} ותען אסתר המלכה ותאמר אם-מצאתי חן בעיניך המלך ואם-על-המלך טוב תנתן-לי נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי: {ד} כי נמכרנו אני ועמי להשמיד להרוג ולאבד ואלו לעבדים ולשפחות נמכרנו החרשתי כי אין הצד שיה בגזק המלך: {ה} ויאמר המלך אחשוורוש ויאמר לאסתר המלכה מי הוא זה ואי-זה הוא אשר-מלאו לבו לעשות כן: {ו} ותאמר-אסתר איש צר ואוליב המן הרע הזה והמן נבעת מלפני המלך והמלכה: {ז} והמלך קם בחמתו ממשתה הזין אל-גנת הביתו והמן עמד לבקש על-נפשו מאסתר המלכה כי ראה כי-כלתה אליו הרעה מאת המלך: {ח} והמלך שב מגנת הביתו אל-בית | משתה הזין והמן נפל על-המטה אשר אסתר עליה ויאמר המלך הגם לכבוש את-המלכה עמי בבית הדבר יצא מפני המלך ופני המן חפו: {ט} ויאמר חרבונה אחד מן-הסריסים לפני המלך גם הנה-העץ אשר-עשה המן למרדכי אשר דבר-טוב על-המלך עמד בבית המן גבה חמשים אמה ויאמר המלך תלהו עליו: {י} ויתלו את-המן על-העץ אשר-הכין למרדכי ותמת המלך שככה: {ס}

ז" ויבא - ואג'א אל-מאליך והמן לי ישרבו מע אסתר אל-צלטאניה. ויאמר - אל-מאליך לאסתר איצ'א פי יום אל-תאני פי צ'י'פית אל-כמר איש סואליך אסתר אל-צלטאניה ותנעיטי ליכי ואיש טלביתיך חיתא ניץ אל-צלטאניה ותנציניע. ותען - וגוובית אסתר אל צלטאניה וקאלית אין כאן ווג'דית חץ' פי חצ'ריתך אל-מאליך ואין כאן עלא אל-מאליך חיסין תנעיטי אילי נפסי פי סואלי וקומי פי טילביתי. כי - אין אנבענא אנא וקומי ליל-פני וליל-קתל וליל-הלך ולו כאן ליל-עביד וליל-אג'וואר

אנבענא סכתת אין ליס אל-מיצ'אייק לאייק פי צ'ראר אל-מאליך. ויאמר - וקאל אל-מאליך אל-אזדשירי וקאל לאסתר אל-צלטאניה מינו האדה הוא ווין האדה הוא אלדי טוועו קלבו ליצנע כידא. ותאמר - וקאלית אסתר רג'ול מיצ'אייק ועדו המן אל-רדי האדה והמן ג'יפיל מן קודם אל-מאליך ואל-צלטאניה. והמלך - ואל-מאליך קאם פי חומיתו מן צייפית אל-כמר אילא ג'ונאנית אל-באסתאן והמן ווקאף לי יפתש על נפסו מן אסתר אל-צלטאניה אין נצ'אר אין כומלית עליה אל רדוויה מן ענד אל-מאליך. והמלך - ואל-מאליך רג'יע מן ג'ונאנית אל-באסתאן אילא ביתו צ'ייפית אל-כמר והמן וואקיע עלא אל-פרשיה אלדי אסתר עליה וקאל אל-מאליך אנכאן איצ'א לי תיכביס אילא אל-צלטאניה מעי פי אל-בית אל-כלאם כראג' מן תום אל מאליך ווג'ה המן גטו. ויאמר - וקאל חרבונה ידכירו בל-כיר ואחד מן אל-טיוושייה קודם אל-מאליך איצ'א הוודא אל-כאזוק אלדי ציניע המן למרדכי אלדי כלאם חיסין עלא אל-מאליך ווקיף פי בית המן עאלי כמסין צ'רע וקאל אל-מאליך צלבו עליה. ויתלו - וצלבו אילא המן עלא אל כאזוק אלדי אוועד למרדכי והמיית אל-מאליך הדיית.

פרק-ח

{א} ביום ההוא נתן המלך אחשוורוש לאסתר המלכה את-בית המן צרר (היהודיים) היהודים ומרדכי בא לפני המלך פי-הגידה אסתר מה הוא-לה: {ב} ויסר המלך את-טבעתו אשר העביר מהמן ויתנה למרדכי ותשם אסתר את-מרדכי על-בית המן: (ס) {ג} ותוסף אסתר ותדבר לפני המלך ותפל לפני רגליו ותבד ותתחנן-לו להעביר את-רעת המן האנגלי ואת מחשבתו אשר חשב על-היהודים: {ד} וישט המלך לאסתר את שרבת הזהב ותקם אסתר ותעמד לפני המלך: {ה} ותאמר אם-על-המלך טוב ואם-מצאאתי תן לפניו וכשר הדבר לפני המלך וטובה אני בעיניו יכתב להשיב את-הספרים מחשבת המן בן-המדתא האנגלי אשר כתב לאבד את-היהודים אשר בכל-מדינות המלך: {ו} פי איכבה אוכל וראיתי ברעה אשר-ימצא את-עמי ואיכבה אוכל וראיתי באבדן

מולדת: (ס) {ז} ויאמר המלך אחשורש לאסתר המלכה ולמרדכי היהודי הנה בית-המון נתתי לאסתר ואתו תלו על-העץ על אשר-שלח ידו (ביהודיים) ביהודים: {ח} ואתם כתבו על-היהודים פטוב בעיניכם בשם המלך וחתמו בטבעת המלך כי-כתב אשר-נכתב בשם-המלך ונחתום בטבעת המלך אין להשיב: {ט} ויקראו ספרי-המלך בעת-ההיא בחדש השלישי הוא-חדש סיון בשלושה ועשרים בו ויפתח ככל-אשר-צוה מרדכי אל-היהודים ואל האחשדרפנים והפחות ושרי המדינות אשר | מהדו ועד-פוש שבע ועשרים ומאה מדינה מדינה ומדינה ככתבה ועם ועם פלשגו ואל-היהודים פכתבם וכלשונם: {י} ויכתב בשם המלך אחשורש ויחתום בטבעת המלך וישלח ספרים ביד הרצים פסוטים רכבי הרכש האחשדרפנים בני הרמכים: {יא} אשר נתן המלך ליהודים | אשר בכל-עיר-ועיר להקהל ולעמד על-נפשם להשמיד ולהרג ולאבד את-פל-חיל עם ומדינה הצרים אתם טף ונשים ושללם לבוז: {יב} ביום אחד בכל-מדינות המלך אחשורוש בשלושה עשר לחדש שנים-עשר הוא-חדש אדר: {יג} פתשגו הפתב להנתן דת בכל-מדינה ומדינה גלוי לכל-העמים ולהיות (היהודיים) היהודים (עתודים) עתידים ליום הנה להנקם מאויביהם: {יד} הרצים רכבי הרכש האחשדרפנים יצאו מבהלים ודחופים בדבר המלך והדת נתנה בשוישן הבירה: (ס) {טו} (*) ומרדכי יצא | מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור וצטרת זהב גדולה ומכריד בוץ וארגמן והעיר שוישן צהלה ושמחה: {טז} (*) ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר: {יז} ובכל-מדינה ומדינה ובכל-עיר ועיר מקום אשר דבר-המלך ודתו מגיע שמחה וששון ליהודים משתה ויום טוב ורבים מעמי הארץ מתיהדים כי-נפל פחד-היהודים עליהם:

הז- **ביום** - פי דאליך אל-יום עטא אל-מאליך אל-אזדשירי לאסתר אל-צלטאניה אילא בית המן מצ'אייק אל-יהוד ומרדכי איג'א קודם אל-מאליך אין כבירת אסתר איש הוא ליהא. **ויסר** - וזוול אל-מאליך אילא כאתמו אלדי אכזהא מן המן ועטאהא למרדכי ווכלת אסתר אילא מרדכי עלא בית המן. **ותוסף** - ועוואצ'ית אסתר וכלמית קודם אל-מאליך ווקעית קודם רג'ליה ובכייית ואתכדעית אילו לי-ימנע אילא רידוויית המן אל-נצראני ואילא חוסיבתו אלדי הסב עלא אל-יהוד. **ויושט** - ומד אל-מאליך לאסתר אילא קצ'יב אל-דהב וקאמית אסתר ווקפית קודם אל-מאליך. **ותאמר** - וקאלית אין כאן עלא אל-מאליך חיסין ואין כאן ווג'ידית חץ' קודמו ולאייק אל-כלאם קודם אל-מאליך וחוסניה אנא פי הצ'ריתו ינכיתיב לי ירג'יע אילא אל-כתאב חוסיבת המן אבן המדתא אל-נצראני אלדי כתב לי-יהליך אילא אל-יהוד אלדי פי כל מודין אל-מאליך. **פי** - אין כיף אגצ'יר ואנצ'ור פי רדוויית אלדי יווג'ד אילא קומי כיף אגצ'יר ואנצ'ור פי הלך מיוולדתי. **ויאמר** - וקאל אל-מאליך אל-אזדשירי לאסתר אל-צלטאניה ולמרדכי אל-יהודי הוודה בית המן עטית לאסתר ואילו צלבו עלא אל-כאזוק עלא אלדי מד ידו פיל-יהוד. **ואתם** - ואנתו כתבו עלא אל-יהוד כל חיסין פי הצ'רתכון פי אסם אל-מאליך ואכתימו פי כאתים אל-מאליך אין כתאב אלדי אנכתב פי איסים אל-מאליך ואנכתם פי כאתים אל-מאליך ליס לאייק לי-ירג'ע. **ויקראו** - ואתנאדו כאתיבין אל-מאליך פי דאליך אל-ווקת פי שהר אל תאלית הוא שהר סיון פי תלאתה-ועשרין פי ואנכתב כי כל אלדי ווצא מרדכי אילא אל יהוד ואילא אל וויזרא ואל פשוואת וריאסא אל-מודון אלדי מן אל הינד וחיתא אל חבאש מ'אה וסבעא ועשרין מידיניה ומידיניה ויכיתב כי כותאבהא וקום וקום כי ליגווייתו ואילא אל-יהוד כי כותאבהון וכי לגווייתו. **ויכתב** - וכתב פי איסים אל-מאליך אל-אזדשירי וכתם פי כאתים אל-מאליך ובעת כותיב פי יד אל סועא פיל כיל ראכיבין אל-גידיש אל הג'אניה בני אל רמאחא. **אשר** - אלדי עטא אל-מאליך ליל יהוד אלדי פי ג'מיע קרייה וקרייה לי-יתג'אמעו ולי-יקאפו עלא נפסיהון לי-יפנו לי-יקתילו ולי- יהליכו אילא ג'מיע עסכאר קום ומדיניה אל-מיצ'אייקין ליהון טפל ונסוואן וסלבהון ליל-נהביה. **ביום** - פי יום וואחד פי ג'מיע מודון אל-מאליך אל אזדשירי פי אתלטעשר לשהר אל-תינעשר הוא שהר אדר. **פתשגן** - נסכית אל כיתאב לי תנעיטי סיניה פי ג'מיע מידיניה ומידיניה וואצ'ח לג'מיע אל-אומאם ולי-יכונו אל-יהוד מוועודין ליל-יום האדה לי-יסתנקימו מן עדווינהון. **הרצים** - אל- סעא ראכיבין אל גידיש אל הג'אניה כרג'ו מדהוג'ין ומדפויען פי כלאם אל-מאליך ואל-סיניה

אנעטאט פי שושן אל-קצר. ומרדכי - ומרדכי כראג' מן קודם אל-מאליך פי לבס צלטניה סמאווי ואבייץ' ותאג' דהב עז'ימיה וכותאן אבייץ' וארג'וואן ואל-קרייה שושן צהליה ופרחאניה. ליהודים - ליל-יהוד צארית צ'וו ופרחא וסירור ואווקר. ובכל - ופי-כל מידיניה ומידיניה ופי-כל קרייה וקרייה מכאן אלדי אמר אל-מאליך וסניתו וואציל פרחא וסירור ליל-יהוד צ'יפיה ויום חיסין וכתירין מן קום אל ארץ' צארו יהוד אין וקיע פוע אל-יהוד עליהון.

פרק-ט

{א} ובשנים עשר חדש הוא-חדש אדר בשלושה עשר יום בו אשר הגיע דבר-המלך ודתו להעשות ביום אשר שברו אנבי היהודים לשלוט בהם ונתפוד הוא אשר ישלטו היהודים המה בשנאייהם: {ב} נקהלו היהודים בעריהם בכל-מדינות המלך אחשורוש לשלח יד במבקשי רעתם ואיש לא-עמד לפניהם פי-נפל פחדם על-כל-העמים: {ג} וכל-שרי המדינות והאחשדרפנים והפחות ועשי המלאכה אשר למלך מנשאים את-היהודים פי-נפל פחד-מרדכי עליהם: {ד} פי-גדול מרדכי בבית המלך ושמעו הולך בכל-המדינות פי-האיש מרדכי הולך וגדול: {ה} ויכו היהודים בכל-איביהם מפת-חרב והרג ואבדו ויעשו בשנאייהם פרצונם: {ו} ובשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש: {ז} {ח} | פורתא ואת (ס) | פושנתא ואת (ס) | דלפון ואת (ס) | אספתא: {ח} ואת (ס) | פורתא ואת (ס) | אדליא ואת (ס) | ארידתא: {ט} ואת (ס) | פושנתא ואת (ס) | אריסי ואת (ס) | ארזי ואת (ס) | וינתא: {י} עשרת בני המן בן-המדתא צרר היהודים הרגו ובבזה לא שלחו את-ידם: {יא} ביום שהוא בא מספר ההרגים בשושן הבירה לפני המלך: {יב} ויאמר המלך לאסתר המלכה בשושן הבירה הרגו היהודים ואבד חמש מאות איש ואת עשרת בני-המן בשאר מדינות המלך מה עשו ומה-שאלתך וינתן לך ומה-בקשתך עוד ותעש: {יג} ותאמר אסתר אם-על-המלך

טוב ינתן גם-מִתּוֹר לַיהוּדִים אֲשֶׁר בְּשׁוּשָׁן לַעֲשׂוֹת פְּדַת הַיּוֹם וְאֵת עֲשֵׂרֵת
בְּגִי-הַמָּוֶן יִתְּלוּ עַל-הָעֵץ: {יד} וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לַהֲעֲשׂוֹת כֵּן וַתִּגְּתוּ דַת
בְּשׁוּשָׁן וְאֵת עֲשֵׂרֵת בְּגִי-הַמָּוֶן תִּלְווּ: {טו} וַיִּקְהֲלוּ (הַיְהוּדָיִים) הַיְהוּדִים
אֲשֶׁר-בְּשׁוּשָׁן גַּם בַּיּוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֲדָר וַיַּהֲרֹגוּ בְּשׁוּשָׁן שְׁלֹשׁ
מֵאוֹת אִישׁ וּבְבִזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת-יָדָם: {טז} וַשָּׂאֵר הַיְהוּדִים אֲשֶׁר
בְּמַדְיָנוֹת הַמֶּלֶךְ נִקְהְלוּ | וַעֲמַד עַל-נַפְשָׁם וְנוֹת מֵאִיבֵיהֶם וְהָרַג בְּשִׁנְאֵיהֶם
חֲמִישָׁה וּשְׁבַעִים אָלֶף וּבְבִזָּה לֹא שָׁלְחוּ אֶת-יָדָם: {יז} בַּיּוֹם-שְׁלֹשָׁה עָשָׂר
לַחֹדֶשׁ אֲדָר וְנוֹת בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשֵׂה אִתּוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וּשְׂמֵחָה: {יח}
(וְהַיְהוּדָיִים) וְהַיְהוּדִים אֲשֶׁר-בְּשׁוּשָׁן נִקְהְלוּ בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר בּוֹ וּבְאַרְבָּעָה
עָשָׂר בּוֹ וְנוֹת בְּחֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ וַעֲשֵׂה אִתּוֹ יוֹם מִשְׁתֵּה וּשְׂמֵחָה: {יט}
עַל-כֵּן הַיְהוּדִים (הַפְּרוּזִים) הַפְּרוּזִים הַיִּשְׁבִּיִּם בְּעָרֵי הַפְּרוּזוֹת עָשִׂים אֵת
יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ אֲדָר שְׂמֵחָה וּמִשְׁתֵּה וְיוֹם טוֹב וּמִשְׁלוֹת מְנוֹת
אִישׁ לַרְעֵהוּ: {כ} וַיִּכְתֹּב מְרַדְכִי אֶת-הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּשְׁלַח סְפָרִים
אֶל-כָּל-הַיְהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל-מְדִינֹת הַמֶּלֶךְ אַחֲשׁוּרוּשׁ הַקְּרוּבִים
וְהָרַחֲוּקִים: {כא} לְקַיֵּם עֲלֵיהֶם לַהֲנוֹת עָשִׂים אֵת יוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר
לַחֹדֶשׁ אֲדָר וְאֵת יוֹם-חֲמִשָּׁה עָשָׂר בּוֹ בְּכָל-שָׁנָה וּשְׁנָה: {כב} כִּימֵים
אֲשֶׁר-נָחַו בָּהֶם הַיְהוּדִים מֵאִיבֵיהֶם וְהַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר נִהְפָּךְ לָהֶם מִיגוֹן
לְשִׂמְחָה וּמֵאֲבָל לְיוֹם טוֹב לַעֲשׂוֹת אוֹתָם וַיְמַל מִשְׁתֵּה וּשְׂמֵחָה וּמִשְׁלוֹת
מְנוֹת אִישׁ לַרְעֵהוּ וּמִתְנוֹת לְאַבְיוֹנִים: {כג} וַקַּבֵּל הַיְהוּדִים אֵת
אֲשֶׁר-הִחֲלוּ לַעֲשׂוֹת וְאֵת אֲשֶׁר-פָּתַב מְרַדְכִי אֲלֵיהֶם: {כד} כִּי הָמֶן
בּוֹ-הַמְּדַתָּא הָאֲגָגִי צָרַר כָּל-הַיְהוּדִים חָשָׁב עַל-הַיְהוּדִים לְאַבְדָּם וְהַפִּיל
פּוֹר הוּא הַגּוֹרֵל לְהַמָּם וּלְאַבְדָּם: {כה} וּבְבֹאֵהָ לְפָנָי הַמֶּלֶךְ אָמַר
עִם-הַסֹּפֵר יָשׁוּב מִחֲשַׁבְתּוֹ הָרַעָה אֲשֶׁר-חָשָׁב עַל-הַיְהוּדִים עַל-רֵאשׁוֹ
וְתִלּוּ אִתּוֹ וְאֵת-בְּגָדָיו עַל-הָעֵץ: {כו} עַל-כֵּן קָרָאוּ לְיָמֵים הָאֵלֶּה פּוּרִים
עַל-שֵׁם הַפּוֹר עַל-כֵּן עַל-כָּל-דְּבָרֵי הָאֲגָרָת הַזֹּאת וּמָה-רָאוּ עַל-כֹּכָה וּמָה

הגיע אליהם: {כז} קימו (וקבל) וקבלו היהודים | עליהם | ועל-זרעם ועל כל-הנולדים עליהם ולא יעבור להיות עשׂים את שני הימים האלה ככתבם וכזמנם בכל-שנה ושנה: {כח} והימים האלה נזכרים ונעשׂים בכל-דור ודור משפחה ומשפחה מדינה ומדינה ועיר ועיר וימי הפורים האלה לא יעברו מתוך היהודים וזכרם לא-יסוף מזרעם: (ס) {כט} ותכתב אסתר המלכה בת-אביהיל ומרדכי היהודי את-כל-תקף לקיים את אגרת הפורים הזאת השנית: {ל} וישלח ספרים אל-כל-היהודים אל-שבע ועשרים ומאה מדינה מלכות אחשורוש דברי שלום ואמת: {לא} לקיים את-ימי הפרים האלה בזמניהם כאשר קיים עליהם מרדכי היהודי ואסתר המלכה וכאשר קימו על-נפשם ועל-זרעם דברי הצמות וזעקתם: {לב} ומאמר אסתר קיים דברי הפרים האלה ונכתב בספר: (ס)

ט- ובשנים - ופי תנעשר שהר הוא אדר פי אתלתעשר יום פי אלדי וצל אמר אל-מאליך וסניתו לי ינציניע פי יום אלדי הסבו עדווין אל-יהוד לי יחכימו פיהון ואנקלב הוא אלדי יחכימו אל-יהודהומא פיבאגצ'ינהון. נקהלו - אנג'מעו אל-יהוד פי קוראהון פי ג'מיע מודין אל-מאליך אל-אזדשירי לי ימידו יד פי מיפתישין רדוותהון ורג'ול לם ווקיף קודמהון אין ווקיע פזעהון עלא ג'מיע אל-אומאם. וכל - וכל ריאסא אל-מודין ואל-ויזרא ואל-פשוואת וצאניעין אל-צנעא אלדי ליל-מאליך מישריפין אילא אל-יהוד אין ווקיע פזע מרדכי עליהון. כי - אין עצי'ם מרדכי פי בית אל-מאליך וציטו מאצ'י פי ג'מיע אל-מודין אן אל-רג'ול מרדכי מאצ'י ועצ'ים. ויכו - וצ'רב אל-יהוד פי ג'מיע עדווניהון צ'ריב סיף וקתל והלך וצנעו פי באגצ'ינהון כי רצ'אהון. ובשושן - ופי שושן אל-קצר קתלו אל-יהוד והלכו כמס מיאת רג'ול. ואת - ואילא תא ואילא דלפון ואילא אספתא. ואת - ואילא פורתא ואילא אדליא ואילא ארידתא. ואת - ואילא פרמשתא ואילא אריסי ואילא ארידי ואילא ויזתא. עשרת - עשרא בני המן אבן המדתא מיצ'ייק אל-יהוד קתלו ופיל נהביה לם מדו אילא ידיהון. ביום - פי דאליך אל יום איג'א עדד אל מקתולין פי שושן אל-קצר קודם אל-מאליך. ויאמר - וקאל אל-מאליך לאסתר אל-צלטאניה פי שושן אל-קצר קתלו אל-יהוד והלכו כמס-מיאת רג'ול ואילא עשר בני

המן פי בקיית מודין אל-מאליך איש צנעו ואיש סואליך וינעטי ליכי ואיש טלביתף עאד ותנציניע. **ותאמר** - וקאלית אסתר אין כאן עלא אל-מאליך היסין ינעט- איצ'א גדא ליל-יהוד אלדי פי שושן לי יצנעו כסינית אל יום ואילא עשר בני המן יצליבו עלא אל-כאזוק. **ויאמר** - וקאל אל-מאליך לי ינציניע כידה ואנעטית סיניה פי שושן ואילא עשר בני המן צלבו. **ויקהלו** - ואתג'מעו אל-יהוד אלדי פי שושן איצ'א פי יום ארבעת-עשר לשהר אדר וקתלו פי שושן תלאת-מיאת רג'ול ופיל נהביה למ מדו אילא ידיהון. **ושאר** - ובקית אל-יהוד אלדי פי מודין אל-מאליך אג'תמעו ווקפו עלא נפסיהון ואסתר אחו מן עדווניהון וקתל פי באגצ'ינהון כמסא וסבעין אלף ופל נהביה למ מדו אילא ידיהון. **ביום** - פי יום אתלת-עשר לשהר אדר וריאחא פי ארבעת-עשר פי וצנעו אילו יום צ'יפיה ופראח. **והיהודים** - ואל-יהוד אלדי פי שושן אג'תמעו פי תלאת-עשר פי ופי ארבעת-עשר ואסתר אח פי כמסת-עשר פי וצנעו אילו יום צ'יפיה ואפראח.

על - עלא דאליך אל-יהוד אל-צ'ייעיה אל-סאכנין פי אל קורא אל-צ'ייע צאניעין אילא יום ארבעת-עשר לשהר אדר פרחא וצ'ייעיה ויום עיד ומורסל בכשיש רג'ול לרפיקו. **ויכתב** - וכתב מרדכי אילא כלאם הדולי ובעת כתוב אילא ג'מיע אל-יהוד אלדי פי ג'מיע מודון אל-מאליך אל- אדשירי אל קריבין ואל בעידין. **לקיים** - לי יתבית עליהון לי יכונו צאניעין אילא יום ארבעת-עשר לשהר אדר ואילא יום כמסת- עשר פי פי כל סניה וסניה. **כימים** - כיל איאם אלדי אסתר אחו פיהון אל-יהוד מן עדווניהון ואל שהר אלדי אנקלב ליהון מן חיזין ליל פרחא ומן חיזין ליום עיד לי-יצנעו ליהון איאם צ'ייעיה ופרחא ומורסול הדאיה רג'ול לרפיקו והדאיאת ליל-מסאכין. **וקבלו** וקבלו אל-יהוד אילא אלדי בדיו לי-יצנעו ואילא אלדי כתאב מרדכי עליהון. **כי** - אין המן אבן המדתא אל-נצראני מיצ'אייק ג'מיע אל-יהוד חסב עלא אל-יהוד לי-יהלכהון ורמא סהאם הוא אל קורעא לי יומהמהון ולי יהלכהון. **ובבאה** - ופי מיג'יהא קודם אל-מאליך קאל מע אל כתאב ירג'ע חוסיבאתו אל רדייה אלדי הסב עלא אל-יהוד עלא ראסו וצלבו אילו ואילא בנינו עלא אל כאזוק. **על** - עלא דאליף סמו ליל איאם הדולי פורים עלא איסים אל-פ'ור עלא דאליך עלא ג'מיע אל כלאם אל נסכא האדי ואיש נצ'רו עלא כידה ואיש וויצ'יל אליהון. **קימו** - תבתו וקבלו אל יהוד עליהון ועלא נסלון ועלא ג'מיע אל מלתפקין אליהון ולם ילול לי יכונו צאניעין אילא תינן אל איאם הדולי כי כותאבהון וכי ווקתיהון פי כל סניה וסניה. **והימים**-ואל-איאם הדולי מדכורין ומצנועין פ--כלג'ייל וג'יל טאיפיה וטאיפיה מדיניה ומדיניה וקרייה וקרייה ואייאם אל-פ'ורים

הדולי לם יזולו מן אל-יהוד ודוכרון לם ינקטיע מן נסלהון. **ותכתוב** - וכתבית אסתר אל צלטאניה בנית אביחיל למרדכי אל-יהודי אילא כל אל קוויה לי יתבית אילא נסכית אל פורים האדי אל תאנייה. **וישלח** - ובעאת כותיב אילא ג'מיע אל-יהוד אילא מאיית וסבעא ועשרין מידיניה צלטאנית אל-אזדשירי כלאם סלאם וחק. **לקים** - לי יתבית אילא איאם אל פורים הדולי פי ווקתיהון כאלדי תבת עליהון מרדכי אל-יהודי ואסתר אל-צלטאניה וכאלדי תבתו עלא נפסהון ועלא נסלהון כלאם אל-צוואמאת וצרכתהון. **ומאמר** - וקול אסתר תבת כלאם אל פורים הדולי ואנכתב פיל כותאב.

פרקי

{א} **וישם המלך (אחשרש) אחשוורוש | מס על-הארץ ואני הנם: {ב}**
וכל-מעשה תקפו וגבורתו ופרשת גדלת מרדכי אשר גדלו המלך
הלוא-הם פתובים על-ספר דברי הימים למלכי מדי ופרס: (*}{ג} פי |
מרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב אחיו
דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל-זרעו: (פפפ)

י- **וישם** - וג'עאל אל-מאליך אל-אזדשירי צ'ריביה עלא אל ארץ' וג'יזאיר אל בחר. וכל - וכל: צנעית קוויתו וסג'אעתו ונסכית עוצ'מית אלדי עצ'מו אל-מאליף הוולא הומא מכתובין עלא כותאב אימר אל זמאן לצולאטין אל הינד ואל עג'אם. **כי** - אין מרדכי אל-יהודי וזיר ליל-מאליך אל-אזדשירי ועצ'ים ליל-יהוד ומרתיצ'י לכותרית אכוויתו מלתימיס חיסין לקומו ומיכלים סלאם לג'מיע נסלו.

פי | מרדכי היהודי משנה למלך אחשוורוש וגדול ליהודים ורצוי לרב
אחיו דרש טוב לעמו ודבר שלום לכל-זרעו:

